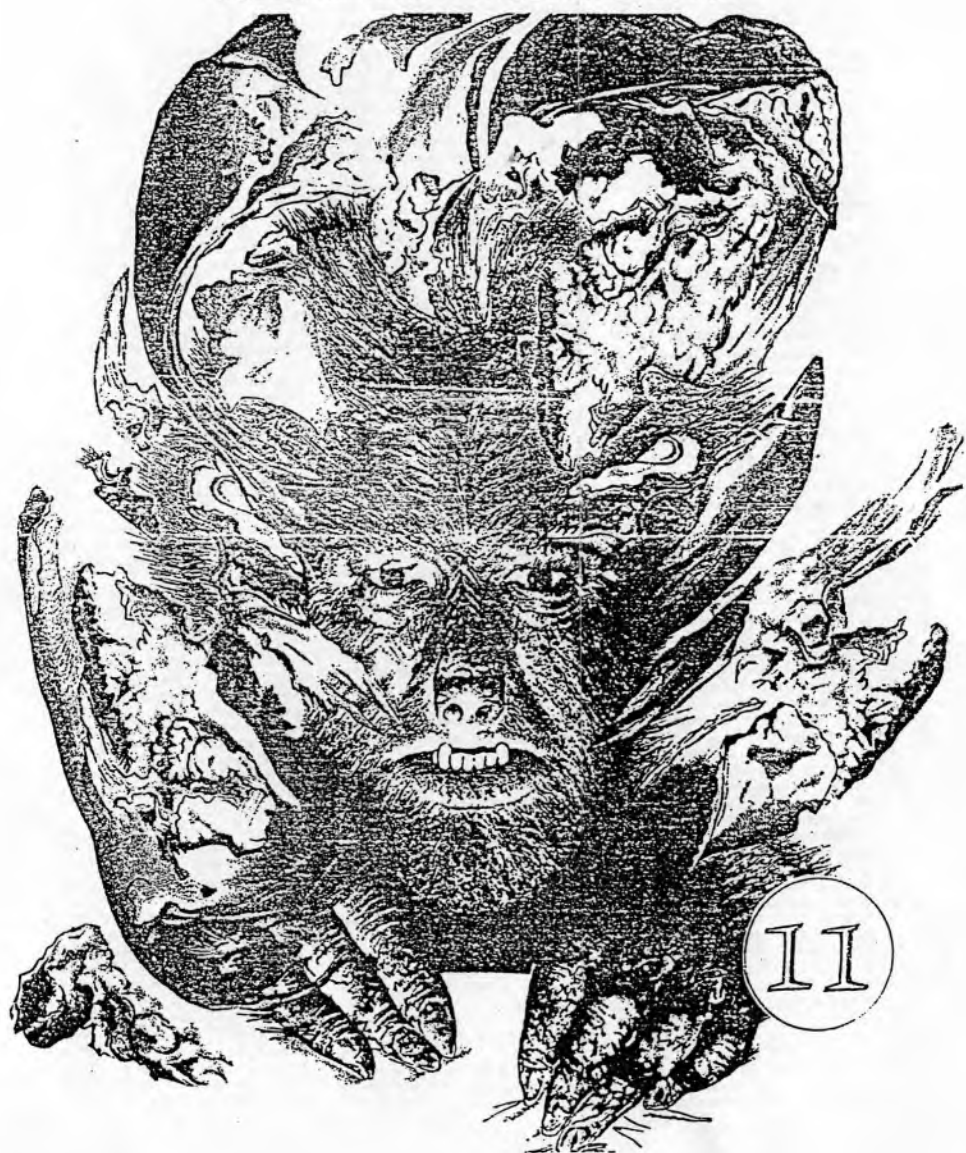

SCIENCE

FICTION

11

Prcek Larri

VITEZSLAV JIRSAK

LARRIMU se prostě omála lepila na paty. Pořád. Začalo to už když ho máma nosila. Nedonosila ho a on už to nikdy nedohal. Přestože jí pár desítek let před jeho narozením dodržovalo lidstvo předepsanou výšku stoosmaosmdesát centimetrů, s povolenou dvoucentimetrovou tolerancí, Larri se narodil jako prcek. Jinak mu také někdo nefekl.

Už jako dítě si uvědomil, že má podmíru. Bylo mu celých dvacet let, když našel na půdě přenosný inkubátor, do kterého táhlo jako do stodoly, a zařazoval výrobce — domnělého původce svých nesnází.

Měl smůlu, výrobce mezitím přelšel na výrobu strojních omelozavatel a při předvádění prototypů to trošku přehnal. Skončil v Národním muzeu v líně, jako embrya. Nebylo koho žalovat.

Pubertát měřil spravidla kvalitou mlou a Larriho spolužáci nebyli žádnou výjimkou. Ani on nebyl šťastný, chtěl se jim vyrovnat za každou cenu. Co postrádal na váze, nahrazoval výškou. Vytřípil si tedy svoje, jako každý, kdo se něčím HĚ, ale zato si vypracoval pravděpodobně nejvíce.

Smůlou bylo, že s toho nakonec nic neměl. Poprvé si jeho schopnosti všiml na vojně. U odvodu to sice problém bylo, když přivedle jezdecká mezi dobrmanny, očičkami ho ukládli do ponorky, aby nebyl nikomu moc na očích, ale pak se to změnilo. Absolvoval kurs Nekonečných komunikačních systémů se zařazením na metapsychologické spojení při hloubkových ponorech. Vzhledem k tělesným proporcím nastoupil jako médium, ale když postupně napsal všechny instrukce, došlo jim, že by mohli být výbornými vysílacími. A to také byl. Dostal hodnost seržanta, slušnou mzdu, samostatnou kabinu na supermoderní ponorce Manta II a konečně se cítil jako stoosmdesát čísel velký člověk. Podpísal to na pět let. Bezprostředně po vyřízení vyplul na osmiměsíční podmořskou túru. Manta testovala chemicko-biologické zařízení na získávání volného kyslíku přímo z vody. Larri pravidelně ušel od pracovního lůžka a skrz obrovské masy vod, které utlumí i sebemilší signál rádiového vysílání, přenesl telepaticky na základnu barevné šifry — obrázky káret v předem připraveném pořadí. Opájel se společnými dýchacími a nebytkem kvalitního kyslíku, ale mluvit o šifrách by bylo předsádko.

Zhruba na 88° a 1. 2° z. d. t. t. sice metrů pod arktickým ledem se přehrál a poté praskl pláště přímárně chlazení reaktoru. Geigerův palubní počítač vyřkl ortel. Manta II svou první plavbu nepřežila a posád-

ka z větší části také. Rozkaz zněl okamžitě přistát ve Studeném oku.

Když překonal Nansenův práh, skončil první strojník, nad Jely Galaské dříny přibývali další a do Portlandu jich dopluje už jen slabá polovina. V nemocnici sv. Jakuba se jeli propíchnout jejich těla čerstvou syntetickou krví. Marně. Muži zhasínali dál, jak dušičkové svíčky v listopadovém větru. A tak admirálita vydala smutný komuniké a chystala společný pohřeb se státním počtami.

Jenže prcek Larri jim tu parádu kazil, a ne umřel. Zůstal sám. Domlouvali mu, přesvědčovali ho, že tolik rentgenů, kolik jich má v těle on, nemáže nikdo přežít, tak aby neblbnul. A když už to trvalo trochu dlouho a Larri se pořád nechtěl rozhoupat, tak ho hezky v tichosti souplil do penze. On napfel celou svojí obrovskou vůli do svého pidičlá a navedy všem prognózám se u-zdravil. Připravil se tím o metal in memoriam.

Jeho velkolepý dítek z hrobníkovy ložnice nikdo neoceňil. Nyní mu to bylo úplně hostejná. Těšil se, že prožije rekonescenci uprostřed skvělé šifry fotografií, ve svém útulném londýnském bytě, ale ani tohle mu nevyšlo.

Sotva otevřel identikační zámek bytu, vykulil oči jak kokour v řezance. Pod stropem haly, se měl vznášet první spuntík, nalevo dole stál Michaelangelův David a napravo... Zkrátka byt byl prázdný a byla v něm zima. Dokle mu, že za ten rok, co sloužil vlasti, nikdo nepltil inkaso a že tedy Energetické závody odpovídají elektroměr. Vztely ho málem ranila mrtvice. Hodil s sebou na studenou postel a proklínal to pitomé zařízení, kvůli kterému mu teď v bytě nic nefunguje. Ne chodě se o-avala rána.

Vyskočil a zvědavě vyhlídl ven. Za dveřmi byla se všelijaké elektro-měrce a ze zdi čouhaly pletřhané dráty, které se ještě trošku chvěly. Jinak byla chodba prázdná.

S pocitem mírné satisfakce zalezl zase do postele, upravil si respiraci režim, tep a soustředil se na tělesnou teplotu. Za chvíli mu bylo fantasticky, začal klíbat. V polospánku se vrátil k rozbitému elektroměru. Co ho sáhlo ze zdi? Co to bylo za sílu? Logické odpovědi zněla telekneza. V mžiku proclil. Nadšen přenesl soustředěný zájem na jedné Hřif, ale ta se ani nepohnula. Rozmrlelo ho to, ale neodradilo.

V následujících dnech uvedl do pořádku byt a opatřil si veškerou dostupnou literaturu, která o telekneze pojednává. Nahustil ji do počítače,

a když mu termínal vyjel první výsledky začal důsledně cvičit.

Uběhlo pár týdnů. Zas ležel v posteli, strnulý pohled fixovaný v černobílém terčíku na stropě. Názval Prnu — prahmolu vesmíru. Amateurně cítil, jak do něho šustí, jak mu prostupuje plíce, jak proudí cévami, jak se jí s každým výdechem trošičku ukládá v míše, jak jí přibývá obrátel po obrátli.

Kriketový míček v mělkém talíři na stole se rozvrtěl, překlul se přes okraj a spadl na zem.

O několik dní později jí míčkem koulal sem tam po pokoji a posléze mu nedělelo dokonce žádná potíže míček zdvihnout a nechat plout vzduchem. Pokusy jí ho nerychtávaly a předchozí dlouhá soustředění už nebyla nutná. Stačilo zaujmout tu-rucký sed a zpomalil dech, což byla otázka minuty. Ale dopalovalo ho, že nruvdlí horizontální směr pohybu. Když poprvé míček zdvihl, pocítil uspokojení a míček na to zareagoval jako na baseballovou pátku, prozářil okno a vylétl na ulici. Při dalších pokusech byl už Larri opatrnější, ale přesto zaznamenal jen částečný úspěch. Dokázal míček vzduchem přiblížit, ale na určité místo jej nikdy nepoložil. Říkal si, že je to jen otázka cviku. Cvičil tedy. Přesl se na předměti těži. Pohyboval židlemi, stoly, místností pluly starožitné skříně, přibírník plný porcelánu vy-zdvihl a přiblížil stejně bravře jako kriketový míček. A stejně ho i polo-žil. Po čtyřech měsících pokusů vy-padal jeho útluný byt jako po země-třesení a sousedé na něho podali žalobu pro veřejné ohrožování. Přelčení se nekonallo, nebylo možné do-ručit mu obstrukci. Několikrát to zku-sil, ale vždy, když jí doručoval tel-vymul z tašky, vznasla se do výše a poletovala tak dlouho, dokud jí dotýkný bonli.

Pochopil, že mu v Londýně už ple-nice nepokvete, a odjel na venkov, ke své irské babičce. Hodiny a dny trá-vil v horách v opuštěném lomu. Těž-ko balvanů přemísťoval z místa na místo, učil se trhat bloky z kompaktní skály a měkce je pokládat na zem jako hydraulicky. Ještě. Zvěšto-val vzdálenost svého působení a na-učil se přiblížovat i předměty, které se nacházely mimo jeho zorný úhel. Ale položit je na předem vybrané místo zabíhal nedokázal. Už tím byl posedlý.

Jenže potom došlo v katastru obce k nějakým sesuvům půdy a Larri rád-ě vyklidil pole.

Poslední ověřená zpráva o prcko-ví přišly z východu. V Haidarabádu nesla jedna šifrovací firma jeho jméno. Jej reklamní slogan hlásal: „Z domu do domu, z místa na místo, hmotnost a vzdálenost nehráje roli, ceny jednotné a pevné.“ Ale když v roce 2001 smetl severní Haidara-bád z povrchu zeměkolové podivný me-teor, který později odborníci identi-fikovali jako klavír značky Petrof, firma se položila. Nikdo sice tu ka-astrofu se Spediteri nespojoval, ale Larri definitivně zmizel.

Zaklepal na dveře mé pracovny snad pět minut po půl. Bylo zjevné, že myslí na jedinou věc, jak se pozměnila mlčenlivost své ženy, i když ho zatím neznal.

"Jak co? Pomůžeš mi nějak?" řekl místo pozdravu.

Pokřivil jsem rameny. "Snad. Mám takový plán... snad ti pomůže — nebo alespoň ukáže." Ukázal jsem mu, aby šel do spojovací chodby, která vede z mé kanceláře do sálu s termálními a neheho štrádlného políčko. Jsou v něm uloženy všechny kůdy paměťových stop. Když sáde nutně kombinací, navolí ji na termální a ze pár okamžiků mu z dopravedu vypadne česný kufík a několika magnetických disků, na kterých je zapísáno celé lidské osobnost.

Poster se trochu rozpáčil ujměl. "Ale já ještě nevím..."

"Potom," řekl jsem a postavil ho před sebe do chodby.

Šel dva kroky přede mnou. Když jsem se ocitl v místě, kde se chodba lomí doprava a pokračuje po krátkém schodišti dolů k sálu, sám jsem po asi metrové oslově tyči, kterou jsem hned po obědě vymočoval ze zadrželí, schodit. Poster se instinktivně v posledním okamžiku otočil, ale uhnout už nedokázal. Tyč dopadla na zátylek, tam, kde sousočí stín a štopce. Byl mrtvý dřív, než se tělo sklonilo pod schody.

Vzal jsem ho pod rameno, kousek popotáhli a loktem strčil do země. Takhle jsem si připravil hradu po obědě. Nečekal jsem ani, až tělo dopadne o padesát metrů níže na betonové chodbě, a okno rychle přizavřu. Oslovov tyč jsem zasunul zpátky do zadrželí schodů.

Neznapokojoval jsem se tím, že by po mně někdo mohl pátrat, jednak rekonstrukce samotné je jednodušší než vyšetření pachutele vraždy — to jsem věděl z vlastní kurátorské zkušenosti — a jednak o dvě patra výš je poslední podlaží budovy a dlouhou terasou, když Poster dvakrát denně chodí ke svému kómě. A přes tak náhla zadrželí, jako je to, by dokázal přelomit náhla.

V pracovně jsem vymákal na volič telefonní číslo.

"To já ty, Edito? Herbert. Poslouchej, nezapomněl jsem na dnešek? Je pětá středa, kochá — a víš, co dělá práce zabíhat dříve na telefonní osobní kód pokoj v hotelu..."

Samozřejmě, že nezapomněl. Stalo se jí slyšet, abych viděl, co sirovat před kůrkou z očí.

Tiše jsem se zvedl z postele a pomocným prostředkem místo příkryje. Editu spala na břiše, zápa odkrytá, spokojená a živější. Opět jsem se oblékl. Pomalu, aby ji nepřekvapil zámek nezvzdálo, jsem se sebou potom zastav dvakrát.

Vypáde smyslné, i když spk, pomyslel jsem si. A možná, že tak bude, vypadat i ráno, až ji automobilská uklidňovače najde mrtvou. Seběhová, usoudil potom policie, douška je to častá záležitosť. Stejně ji zkonstruoval a za tři minuty je tu jeho nová.

A co já, poslední zbývajcí vrchol milionářské trojúhelníku? Páde se prošlo do městského parku. Tam a zpátky budu procházet řadou nemocných plínů, které se už pár let říká Alej smrti. Od té doby, co jsme nesortovali, co každý, kdo zemře, se brzy objeví znovu na svém místě a možná

ještě dokonalejší, se tu zabíjí černo. Něměj pro pár drobých, jindy pro dšmý, který se někome nelíbí, a jindy zase jen tak. Aby se něco, dělo. Žijeme moderně. Nesmrtelné. Byl jsem si naprosto jistý, že v parku nepřejímá víc než hodinu.

Tenkrát a třikrát... koho by nepadlo, že projekt Makropulos takhle změnil světi. Ze zrušil i mě samotného.

Ne, neměl jsem výčitky svědomí. Zabil jsem Postera — i když byl můj přítel — a zabil jsem Editu — i když jsem ji tak trochu miloval. Ale za tři měsíce tu budou oba, jako noví, usmě-

vaní a možná šťastnější než dřív. Určitě šťastnější. A jestli teď kráčí do Aleje smrti, tak jsem protn, že nachází svou v hlaz vyznání na tuhoplozu oslovov tyči do hlavy, ne tělo klesající mezi schody, na předmostí ovrženou stěnicí od lidí na zemi vedle postele. Až mě zkonstruoval, bude mi takhle sekance paměti chybět. A bude chybět Fosterovi i Editě. A co potom? Začneme nový život, všichni tři. Snad si v něm dům, konečně pozor a přestanu si všimnat toho, co kouká z očí Editě Fosterové...

ZDENĚK VOLNÝ

Léčka

Velocí signál zaskřípěl jako strážná struna.

Křikl jsem klávesu. Obrazovka mlčenlivě zazářila. Vyrovnala se ul tvá. Když se nebylo nemotná, odpískal bych, že jsem se už postavil kupy polu. A to je strážbená bládn.

"Signál 301," vykřikl zaznamý agent. "Přidávám signál 301."

Potom jsem křekl na druhém konci města vyřičl nadčervený blek a udeřil. Obraz se zachvěl.

Vymátl jsem se, jako by vypálil na znu, a klávesa téměř uřval. Ačkoli se nedala pochybovat, že mnou ležka stejně už uřtil.

Tisklkrát mě proměšlečarale noční mára, a tisklkrát stálá procloněla. Tedy jsem měl už docela.

Bylo zbylého včelové se zahlasování stop. Vyrval jsem z pracovny a hnal se dlouhými kometami chodbou k jedné z podzemních garží, kde jsem měl zaparkovaný své elektromobil.

V běhu jsem uvažoval o obsahu oděso, jeho drahé jsem ještě docela nemohl, věděl jsem toho příliš málo, avšak tabe tajemství vědecky přiznámka jednového kade, připravila o život každého, kdo se pokusí proniknout do jeho jeskyně. Kde začínají trojkou znamenat například zbraň.

Avšak jsem měl v hlavě tisícobávy a mně zabuzovalo dvojitě ul. Měslo se jedná o zbraň strategické, globálního charakteru, jaká je možná být?

Hlavou mi zlobesko tuženi. Záhle mě horko.

Zadychavě jsem se vřítěl do vozu. Přece jen zmizela. Nastartoval jsem magnetickým klíčkem a vřel se ven. Tíže jsem alespoň z podzemí několik kilometrů dlehná vřelá budovy a přestala mě proměšlečarale téžné vize naručičko paprku, vykrvácějícího do mase dřa. Přikročil jsem se sice nastrovával a mnou probleskni uli žila spravedlivě slzby, že život je předsatěl.

Na okraji města — v místech, kde se roztáhlá jeho okraj, když jsem šel lla — jsem vklouzl do opatně dleho dvora, plného tajemného a zločinných budov. Snad v nich každý denance bývalé jídla, nepadlo mně a ústí. Když jsem se trochu vyř-

chol, odklopil jsem kryt a na palubě seance se objevil radiotelefon.

Vyrval. Okouzlen jsem nastartoval dlehná. Vyrval jsem kdesi v bláznitě okouzlené budov, ve spleti stěví betonových chodbe a krytí sejlůžných před dlehná ze zdubchu, z vody i ze země. Potom telefon zachřel, jako by mu uřázlo souso v hrdle.

"Přijal jsem signál 301," řekl jsem opatně, když jsem se předem ohlídl osobním kódem. "Ovčák, ziskéje poddrachel, přivlekl 111."

Anet okamžitě přerušil spojení. Takhle nás nemohli zamešlat ul genální počítate monitorovací služby.

A přece.

Když mluha telefon zapípal, navlekl jsem první náim. Tabu spujeni uměl náhla zřít, jako by mi po zádech přejalo chladná dlehná. Přijal jsem si vřvat přístroj z vozu, vřítel jsem jako ložiska zločinného bujení. Neje ruka však zvedla sluchátka.

Jestli se chcete dozvědět podrobnosti, řekl mi klidně, aťli ženský než čilopěcký blaz, najdete mě v sedmémátní paschodě. A jasněval zločinné dlehná v centru.

Jako bych to bylo natvrt náim. Nemohl jsem přece domlavit, ul strčím hlavu rovnou do oprátky. Zasekly jsem — jeden z nálech agentů, který mne před časem informoval, mluvil tedy pravdu. Postavil si mětcho hlavou, nehoť řadu deblků brotil v nárosta. Od mého přikročila jsem si a nlel bráhl jako kochka a myš.

Tedy šel ulo vřít.

Se svým vozem jsem se nikde nemohl odizit. Osvětlil jsem první, na který jsem se mluil uřval. Byla to stará krakosa a naplň vřítelilí dlehná. Mějli ji zaznamákl, neboť se domníval, že magnetický žitílek je dostatečnou ochrannou. Vyrval jsem dlehná ze spánku a nastartoval.

Propítl jsem se na vřelých okrah podzemní strategické dlehná a po chvíli vřítelil s bláznivou provou. Přemětem jsem jen a obilžená náhla mluha z zaparkované. Restavace byla náhla, horek, kam jsem nastartoval po točičkách zločinných, se mluí mluí horek, přerušil elagorotový dlehná. "Alkohol!" zaspěla se servírka. Na sobě měla náhla náhla zločinná na horek

a poněkud se škrábně, černejší sky. Máš rámeček se jí křehká v tlumovém stěle.

Přikývl jsem. Můj odpoveď je lhostejně odvětlá na prsu. Se stejným výrazem ustákl se své napoleonsky. Všechno nám přinesla společnost. Tvořil ji kousek poděvku, spatřel jsem blikaviny a pár státních bráček. Nemažila by ani ostrého faktura. Když mohl sounést nohou polovina na tlásti, mluvil jsem se rozpuštěl.

Můj jsem teď spousta času, abych se přiblížil k hotelu Ambassador. Když jsem si spočítal hromadnou vrátnou, kteří se kolem hemžili, odhadl jsem, že a já, co se jistě ještě skrývají ve vnitřku, by jich bylo dost na tisíc hotelů a tisíc patrech. Odcházel jsem si domů, že jsem vykoval na poslední chvíli. Můj agent vykouřil dvě cigarety, teď si už jistě přehrával jeho programy a obnau pomalí, ano, a máj prstů vždy broumáka žito.

Nový šel zaznamenat další bod. Na můj skok.

Okolo skanotené doby jsem se vrátil do centra pobílek všadné budovy. Chodák se hemžil kupačkami, proud mě přimel masží domů. Přesměřil jsem pár pochodu, zase sestoupil dolů a vysílá frontu na sdělit. K mému překvapení hemžila v desátém schodě. Kdožtěl jsem se zastavit: zastavil se povstání plavkového těl, uniform novorozených do čistě bílého a zlatých měděných oděvů, se šleha okolo žláz. Z fotografů na zdech se ne ná šlíst barvený lyžák jeden za druhým jako javna z žláz planety. Schoditš přepočítal očelový křivák, lokčil jsem rameny.

Jednouš a dvaceti pochodu začal kancelář. Mezi nimi se mihaly diekonné plavkové skály ve zlatých kombináckách, jako je jedna dráh a nka vypadá. Všechny mi tolik poznatosti jako vzduchu, který nedýchaly.

Při pohledu do třicetého pochodu jsem zkameněl. Slály tam vedla anba desky, slovy pár dot ve směřech složitých tvarech. Dokonce i děti, k čemu by dnes byly? A krémy, tkančky, lahvičky, vložky, punčochy a náplastí na kůži oka.

Dal jsem se do běhu. Řítil jsem se vzhůru kolem starožitného nábytku, předstoupných fotoaparátů a televizorů, kolem motorových slonů a tisíců jiných věcí, o nichž jsem se mohl jen domýšlet, k čemu sloužily.

V posledním podeschodí byl — když bych sechtal moust — okamžik vystupného, mluvil se to napřednost. Poté, když jsem se zastavil, a náhle a bliká a lahvi. Zhlýtl se, a tak jsem dupal v bráčku, dupal jsem v leču a znenáhla a dupal jsem v křivkách okráček. Nohama jsem dril makaróny a pýtky s popelom. Brodíl jsem se havičema a zraním lovem, nachápen po čomkolí záhadu, a kruciem blicham a nováčkem očima.

Tedy má pollio bučka. Nestráda láčka. Cítí jsem na sobě pohledy desítek očí a kamer. Věděl jsem o chladivě každý máj krok, každý pohyb.

„Dobry den.“

Žilna jsem už znal. Byla štíhlá, dlouhonohá a plovavá jako všechny ty krásné sloky z palor pod námi. Na sobě sloužila slatovou uniformu.

Byla mi odvědomá.

„Napřesmo?“

Slínal odpoveď má bylo i tohle napodobování lidí, jakým skratem k tomu došlo?

„Tak odpoveď“ řekl jsem téměř hrubě, přes vyprahlé rty. „A jestli se mi něco nebude líbit...“

Zavříla hlavu. Ve vysouzel zároveň pokladny se ještě natěněly peníze. Lhostejně prohrábla bankovky a usadila.

„Dobrá.“ Rozmyšlela se. „Podatilo se vyrobil teora složeného výkřiku s organické hmoty.“

„S organickým intelektem?“ Předstíral jsem překvapení, neboť jsem na sobě cítil její pulz. Přitom jsem však neslyšel nic víc, než se jsem oteklav. Namíchl jsem na prsou domnívat, že taková zbraň zůstane navždycky v arzenálu jen jedné strany.

„Zní to jako pohádka.“ pokračovala dívka. „Prý kdysi šli prout lidé. A člověk se ze všeho nejvíce ubíjí. Bít se nemohl, smrti nebo jen jednou dýmčím. Měla křídla, že nic takového nechtěla.“

Prohodila mě? Strach mi sešel srdce. Co víc: ode dneška na me čtít soupeř, prokrmný, lyživ a krutý, jakým umí být jenom člověk. Zít pomýšlím.

„Právě ze strachu před smrtí ne mluvíte lidé nechali varazit.“ pokračovala. „Točili přetvoř se do budovností, protože soustředili si jim nemohla začít ani hoj život. Neměli žádnou látku na své rakoviny a soustředili srdce a si postelali se prouti pokusit začít válna.“

„Janže se dosud nikoho nepodařilo ovládnout,“ namítl jsem. „Vůde v buňkách zmrazila a jejich vnitřní kři se zabl, roztránil na neapodobitelnou krajinu řídní.“

„Ano. Ani jedna jediná z miliard a miliard buněk nepřetrhla. Dokud někdo neobjevil zpíné vědění, brněj, zapadý vlas... Z posledního nepožehné buněky na světě se podařilo vytvořit genetickou informaci a vytvořit se celý původní organismus.“

Fascinována mě napoleonská z cizích ští historii vlastního zrození. „Vádo zbraň?“

„Nejzajímavější zbraň, jakou jsme kdy vynalezli.“ Povstala a předvedla pár struných křovků. „Všechno, čím jsem, mám robotům dal člověk.“

„Nevím, je slova robot se nesmí používat.“

„Nebudu si svou krev tak háklivý.“ Odvrátila se.

Byl čas, abych už stouhl já. Už naprosto klidný. Jestli se mi spěšnicko zdálo, že má podezřel, všechno jsem si dokonale vyvrátil. Ani za jediný pohled jsem ji nechtěl.

Překrádl jsem broumácku kosačky v rojích přelisku a nechážděvali přítki barvených, spečených bomb. Stádem jsem kupodivu nasrádal, ačkoli jsem se do tohohle prohrávkového, zkamenělého rája nikdy nemohl vrátit.

„Právě svět. Ale už na něm nejsem sám. Podivná myšlenka, obličej se jí plynulá.“

Sestoupil jsem už ku kanceláři a zůstal stát. Při pohledu na dlouhonož, vřelivostě dívky?

Ať se už sám dozvěděl, budou ho chytit začít. Jak zbraň, jenže je to člověk. Že ho máš na ruce.

Uvěřil jsem do čtyřech, aby dokonale slýsnal o okolím. Třebe jako já sám.

Rozběhl jsem zaslechl žmout. Od velkého, trojdišného zradila.

Prohlédla si v něm každé večerní lož. Podle mě jí padly dokonale. Ačkoli měla vlny docela vědět, hač — a krátké, aby je došlo pohodlné pod paruku, sloužily jí. Když si přetáhla tenat láty přes hlavu, potřel je pověšila na ramínko a sáhla po dalších, jak visely za sebou v soustředěné řadě, kevoré zaskřípl stápn.

O který jsem se soustředil snít.

Obdivila se v polštářem vrátek překvapení, látky přitakávala na tělo. Měla dlouhá ramena a oči... nejvíce docela tělní.

Krásné jeho směry, v čem se rozplétá osamitě.

LUBOMÍR MACHÁČEK

Stopy

Během prázdné, vlastně skoro prázdné, a mrazivý vítr, je nejen pro druhé. Houčl jsem se bláti, jak se někdo naučil sednout v hospodě a sítivněma očima pozorovat na plně klesající peně. Ani děti mi nevědí, jenom snad bída a plískanice občas zradí mě předsevzení. To pak neklidně přecházím po domě a s náplním poslouchám předpověď počasí — na pláti dny.

Ten den si krajina lehla do větru, sněhové sločky zářily v oranžové sprej polodních lamp jako praskavky. Pak odněkde přišla a dehtový pudník tmý zhoustl nad mázem.

Suň okruh znám a mohl bych po něm bláti i se zavřenými očima, veď po point cestě kolem města, dokonce jsem si vypůjčil i motocykl, abych ho mohl prostřednictvím ta-

chometru změřit. Pět kilometrů není vzdálenost, kterou se běžci pýchnou, ale jak už jsem předstílal, netoučím být zvyklým.

Vyrazil jsem hned po půlnoci. Dnes jako by se mi každý vyhládl. Prázdno, někdejší lidi po chodník u prázdně, pátné utkával před bouři, ale já jsem mřel do koněln, kde budu naoci vzrušen, kde nepekám ani zvěděk...

Bílý sen krajiny mi klupal pod nohami. Tma poněkud ostopul, zradila obdoby oravla odrážená světla znovu na tem. Pocerne jsem sledoval cestu před sebou, abych našel při úgmlu nebo do brády a neupřel ti koník. Strážka, po které jsem běžel, byla totiž zastíněná. A pak jsem náhle zakopl o stopu.

Dva běžci na jedné trati? Co to

má znamenat? Průdce jsem se zastavil a šel do zemi. Obrovský vodní odtok přede mnou letel jako pecen chleba. Na okamžik jsem započínal, jde-li o stopu podrážky. Nu ošlem, muš nakračoval přes patu, zřejmě tedy nebežl, v uviděném stop od sebe byla vzhledem k jejich rozměrům neudržetelná. Zbytek své trasy jsem proslídl, netoužil jsem mít na ni hosta, zůstal v těchto končinách. Ne podletoleho jsem však nezjistil, snad jenom to, že cizí stopy končily tam, kde mě začínaly.

Onoho večera jsem se s poklusem hnu nešel, dokonce jsem sůl okruh prokusal ještě jednou, nic podstatného jsem však nezjistil. Schůzenci a rozsažení jsem odešel domů.

— Tak petti, říkáš? — dobrotl si nne přítel Oldrich, lilozof amatér, se kterým jsem studoval střední školu a který pro krádné nohy slečny Elen zanechal studii a odešel do Koozobru tu vydělat peníze. — A v Pardubicích?

— Bohužel nemám důkazy, protože v noci nesložil, ale jestli se stopy znovu objeví...

— Jak má je ukázat, já vím... špádovně. Seděl jsem v prkenném oprýskaném boxu ve vědní U sloutilku, popíjel vavřince a spíš než mluvil mičel. Nesnádlm alkohol, ubíjel ve mně fantazii, přitahuje k zemi a srdce mi po něm různě kradl, jako kradoucí lampy, rozsvícené v barech nad našimi hlavami. Ale dnes jsem pil. Oldrich hloupý žert a Yetim opakoval snad už popáté.

— Znáš tu Čapkovu povídku, jak se pan Rybka ubírá po vyhraně portu začne v noci domů...

— Jo právo — řekl.

— Jak to myslíš, právo...?

— Pane vrchní, — zlaholil Oldrich na černej smokingu, se s myslí hbitou a mluví se vyzývavě, mluví profily latovské uveřejňují boxu. — Znáte tu Čapkovu povídku, jak ten muž, co jde snahem...

— Vy myslíte pana Rybku, tak ten sedává ve čtverém aparátu v koutě, má vlastně stále rezervu... — řekl zduřil vrchní.

— Díky, pro čerty máte pochopení.

— K službám. Chci-li jste ještě něco, pánové?

— Ano, dejte nám litránek vavřince, ale do džbánu. — Byl jsem čím dál stříšlivější.

— Tak uvidí, pana Rybku zámoc lidí, — pravil spokojeně Oldrich. — Proto si s tebe mohl zdokolit vystřílet.

— Otisky ve sněhu jsou ovšem nepřírodné, svým tvarem i posláním, — trval jsem na svém. — Začínají a končí vlastně v tomto místě, jako by chtěly cest normalizovat, napovědět. Jsou to stopy v kruhu Usadrají něco, ale co?

Oldrich dlouho mluvil. Rozjímal, pečlivě si rovnal myšlenky v hlavě. Pak řekl suše:

— Život.

Zoedl jsem k němu rychle oči. V rázové světle se mi rozplynly, uviděl jsem jenom, jak si rychle zapaluje cigaretu a ustane křít čelo.

— Život a smrt. Po té cestě chodí sebevrah.

Netrvalo, tentokrát jsem se muzele usmál. Já Oldrich přistupil, te stopy existují, že jsem si tuhle zdánlivě smyšlenou záležitost nevymyslel jenom proto, abych ho pobavil U sloutilka. Cítil jsem, že ještě odhlu, ale současně jsem věděl, že se mi

naskytla největší příležitost přemluvit ho, abychom se šli za město spolu podívat. Rychle jsme vyplili donesené víno a vyrazili.

Po stopách však ani památky.

Trénova jsem teď dovolával. Řádně, než jsem se vypravil do práce, a těsně před večerem. Po třídnu špárného hledání jsem mdlem resignoval, začal jsem pravdělně sledovat i černou kroniku, zdánlivě sebevraždy, zdánlivě neštěstí. S Oldrichem jsem se uviděl obden, zabýval se v té době intenzivně parapsychologií a poklusem se naučoval z neobtěžkem řeč. Ani on však neměl jednoznačný úspěch, i když jakési náznaky telepatických doteků se tu při objevily.

Ať jednou... to mně zabrádla do nate náhoda a já s obav, že se mi rozbourá slepé střevo, vstal o polovinu trati a zamířil nejkratší cestou domů. Ať po stopce kroků jsem narazil na cizí stopy. Vydal jsem kapesní sůltinu a strnul v ústas. Stopy opisovaly tentýž okruh, ale o poloměru mnohem menším, než který jsem běhal kolem města já. Rozhodl jsem se zalit po Oldrichu, i když bych ho měl hledat po všech městských hospodách. Další dva okruhy jsem přešel cestou.

— Co tomu říkáš? — nálehal jsem na přítele, který lezl po kolenu a lupou zkoumal krystalickou strukturu sešlápnutého sněhu.

— Jak dlouho už nesnášilo?

— Nevím... Tjden, možná déle.

— Jde prakticky o soustředné kruhy, ten nejčerstvější má také nejmenší poloměr.

— Tedy šije, náš neznamý šije?

— Možná, — připustil neochotně a konečně se postavil. Na kolenu mu uviděl ostrůvky sněhu, čepice z nutril se mu svezla hluboko do čela, v tlumeném měsíčním světle vypadal jak strážce z Velharie. Při manipulaci z baterkou mu vypadla lupa, teď ji marně hledal ve sněhu.

— Stejně si myslím, — řekl posrdádně, — že jde o určitý usazený cyklus. Dejme tomu myšlenk duševně chřobého, — pravil netrpělivě.

— Ten člověk může mít pocit, že je planetou na oběžné dráze, přitahovanou gravitační silou. V podvědomí ví, že se měl vychýlit z dráhy, což učení vždy tehdy, až dorazí do nýchozního bodu, jenomže místo, aby se centru vzdaloval, činí opak.

— Tedy ne sebevrah? — popíhal jsem ho. Verze o zafet psychiky gravitačním polem, až neměně odváděná, mi přece jen připadala humánnější. — Te lupa stále řít stouky, — pravil vyčpělost. — Já vím, ne co nardit. Chceš říci, že se člověk nepohybuje stále v jednom a tomže kruhu. Ale co když jde opravdu o patologický případ, — dodal a znovu si klekl na zem.

Pokoušel jsem se ho vyprovokovat k polemice, snad mě ani nepostouchal, mrčel, si nadávky pod vousy, nevnímám. Lupa nenašel, ze sněhu však vyloučl cestu jíného.

— Ukáž, co to máš?

— Ten chlap-musel mít plášť jako Atlas, když držel na plecích nebeskou klenbu, co říkáš? — poznámenal Oldrich, který už defilivně ze sořech moutlivosti lupu odepal. — A vařily zatlapuje patou, — vytasil se konečně se svým novým objevem.

Právě teď vypadal jako skutečný kriminalista. Držel mi před očima nedopalek cigarety.

Vyrazil jsem s chutí po stopách.

Co kdybychom o kus dál ještě navštívil vytroušený kapesník s monogramem, ramínko od kombiné anebo zubní proset?

Bohužel se nic takového nestalo. Zito nedopalek z cigarety jsme nabírali mnoho, nakonec jsme je dávali do Oldrichovy čepice. Máš neznamý kouřil sparty.

V následujících dnech nám neznamý prokouřil nejmeně doukadř, objevily jsme totiž další soustředné kruhy. Oldrich se mě pokoušel nalákat na svou teorii o psychokinetic- kých úkazech, věděl však předem, že příliš neuspěje.

Nebýlo vyhnout. Koupil jsem si termosku, namazal chleba směs a vavřín čel s rumem. Vyrazil v zimě za městem nemáme žádná slat a navíc celá akce začala létat do peněz, neboť třeba byla velká.

Pátého dne jsme zotřili. Oldrich mi zavolal telefonem z automatu, při už se chlapík objeví.

Město se ten večer rozpuštěl v mracích jako kostka cukru v zele- ném čaji. Muž si vykráčoval po poli, u útů mu blikal oharek cigarety, ka- nický od maslů písně čepice, ve které se jeho hlava téměř strčila, mu uvidy za všima jako hmyz ty- kadla. Vitr se totiž prohnal pláň, až ledové kůrky stop zvonily.

Ležel jsem za zděví a zuby nám drkotaly, ale všechny ty útrapy omr- lých uší, tudíž, krauřech očí, ote- rených pat a nehybných kloubů vy- strídali pocit něčeho vzácného, su- větného a velkéhoho, o čem člověk sná a k čemu se celý život jen přib- lžuje, a co přesto pro něho zůstá- vá tajemstvem.

Ale moje usly už byli na dotek! Neznamý se blížil, šel rozumně a sud obrovská chodidla bořil něžně do sně- hu. Ten chlapík dělal novou stopu!

Vyrazil jsem s Oldrichem souča- ně. Muž překoapením vykřikl a za- čal utíkat, ale po několika krocích se zastavil, jako by si ušedl, ale z nemě šak.

Tak jste mě tedy dostali, — řekl. — A tchyně šel tu baterku, — křel k Oldrichovi. Žádám šila, shr- bený sůltinu mužíček s obrovskými chodidly.

— Poslyšte, pane, pane...

— Jarek.

— Pane Jarek, — řekl jsem opa- trně, abych něco nepokazil, s prstem uzaženým k otisku šlepeje ve sněhu. — Jsou totiž vaše plášť?

— A tohle vaše cigarety a zapalo- vač? — přidal se Oldrich.

— Anť mám ušlepy z kapsy, — řekl pan Jarek přikřekně.

— Kdepak, uviděl jsem vás, jak jste je odhodil, — otočil Oldrich nadpru- ně na chlápká. — Když se tak na vás dívám, napadá mě: Ze vy jste udeřil trařku?

Chlapík vzrušeně zadržmal a smí- livě na nás pohlédl.

— Věděl jsem, že si pro mě přijde- te. Viděl jsem, jak tedy pádrá.

— Ale pane, my nejme od poli- cie, — chládkolil jsem ho. — Máš zafmál stopy, ne nějaké sařgly...

Ne řekl, Oldrichu.

— Máš od nich zamazanou čepici a ztratil jsem lupu, — zadržal přitel.

— Tohle je přece setkání! — nemi- nil jsem se vzdát, nadl jsem i kri- čel. — Představte si krařinu, čistou a netrnutou bílou pláň, nahole bí- kaj hůřdy z dola, dola se objeví stopy o soustředných kružnicích.

Chlapík na mne nechápavě čněl.

— Já mám plášť právo od toho

chození, — spí, jako by mi chtěl pomoci. — A jsem na podzimce... — přiznal, promlne. — Když jsem udělal tu trafiku, řekl jsem si, že pro mě dlo či později stejně přijde. Všechno, bylo, najednou jasné, kruh se uzavřel, začal jsem se tedy uspokojovat, zvykl si na menší prostor. Ty přechody jsou nejhorší. Pětadvacet let v kriminále, pánové, pětadvacet let! Před třemi měsíci mě pustili.

— Zajímavá náš strom v kruhu, připjel — začal Oldrich, když stále nechápal. Chlapíkovi utř vyháňel z očí slzy, beruška cigarety mu polatavala kolem rít. S pohnutím se nadržel a zvedl hlavu ke hvězdám.

— On je totiž, pánové, vesmír ohromně veliký. Ale taký dokáže být i taková ohromně malinká a kulatá jako vězeňské dům. Už jste se někdy, pánové, procházeli po vězeňským dvoře?

Náhle nebylo o čem povídat. Vrátili jsme chlapíkovi cigarety, rozloučili se s námi a zadumaně odkrácel.

— Zouk je ležedná kolle, ten bude chodit dokola i v obvodu, — uzavřel celou epizodu Oldrich, když jsem se vrátil domů.

Od té doby se spolu bavíme jenom o fotbalu.

PETER HIRSCH

děti
děti
děti

Začátek nebyl dobrý.

Už v osm hodin se ozvala tichně. Rozespale jsem se díval na její vídnou tvář s oranžovými vlasy, která se na mne smála z opatrovny, a zoufale si přál alespoň o několik vteřin oddělit okamžik, kdy se ozve její hlas.

„Tak vstávej, lenochu, dneska je váš velký den.“

Nevstalo to.

Samozřejmě že jsem věděl, že je. Někdy nás velký den. Už týden to do mne a Mob hučel každý, kolto jsme z rodinného klanu potkali. Bodej bych nevěděli, že jsme před čtyřmi roky, devatenáctého června, odevdali své prvky zdejší pobozce „Jstavu pro plánovně a regulované rodičovství.“

S plným vědomím významu této chvíle, po vzájemné dohodě a vdomi si zcela všech práv a povinností, které tento akt zohledňoval... tak nějak to stálo tehdy na tam papíru, na který jsme museli oba připsat noční čerň

ukazovky. Bůhviproč mi tahle nabouřil formulace tak utkvěla v paměti.

„Vstávej, Paule, budete mít děťátko.“

„Dvě, matko,“ řekl jsem. „Chtěli jsme dvě.“

Chvilí se na mne nechápavě dívala. „Aha, dvě,“ došlo jí. „Ale Paule, není to snad jedno?“

Mně nebylo. „Máš pravdu, matko,“ řekl jsem. „Vlastně je to jedno.“

„Paule,“ ozvalo se z koupelny, kde si Mob dopívala přepych opavodavě vodní sprchy, „nevoleš někdo?“

Zatímco klábosily, navštívil jsem si na sebe ohavný žediví oblek. Byl bych dal přednost tričku a pohodlným kalhotám, zvláště když meteorologové na dněsek naplňovali pětadvacet a bermuška, ale nedalo se nic dělat. Včera ho přiměl ve zvláštní stuženě schránce totik.

„Zenil se v nám tvůj předčedček,“ osnámil. Přesně tahle slova jsem nad onou rodinnou relikvií slyšel pronesit už nejméně ústřední. „Je z pravé vlny. Prakticky nezničitelný. Ten náš ještě přečká všechny.“ Slova pravá, nezničitelná a přečká mu z neznaných důvodů dělala velikou radost. Mazlík se s nimi. Vychutnával je. Každé mu trvalo nejméně deset vteřin.

Zapnul jsem poslední knoflík u saka. Nedalo se nic dělat. Ode dneška jsem měl povinnost. Ode dneška jsem byl otec.

„Tak jak se těšíš na Paulku a Lindu?“ zabláholil na mne božie lchán, který mezitím vystřídá.

Ani s jedním jménem jsem nesouhlasil, vymyslela je žena o příklepa rodinná rada. Jednak neznám, když se někdo jmenuje jako já, jednak nevím, proč by se nějaká holka měla už od malicka jmenovat Herka. Děsné ji to zavazuje. Co když i nakonec vyrostle ochuchle. Pak bude mít pocit, že už od začátku sklamlala.

„Moc,“ řekl jsem. „Bude to prima.“

Veliká hala pobočky Jstavu byla rozdělena sklem na dvě části. V jedné stály ženy, ve druhé muži. Každé dvě minuty se nahoře, na jakémsi pódiu, otevřela dvířka a dolů po skluzačce sjel vítězí chlapec. Jednou jsem viděl starý film o letišti. Takhle tam cestující dodávali kulry. No co.

Chlapeckové byli jeden jako druhý. Zrzaví, pihovatí, s ruměnými tvářemi. Aha, došlo mi. Genetici si ulehčili práci. Dopeledne zrzaví, odpoledne blondáci nebo bruneti. Omyl vyloučen. Navíc mělo každé dítě vpřed na bundě velkými písmeny vyjisto stěhání kda, jaký měl každý rodič na své identifikační kartě.

„Své dítě poznáte podle toho, že bude mít na prsou kód totožný s vaší identifikační kartou,“ řekl informátor, než nás vpustil davnitř. „Pokud jste to pochopil, zmáčknete prosím červený knoflík na pultu.“ Nechal jsem ho to opakovat čtyřikrát. Byl trpělivý. Roboti bývají trpěliví.

Podíval jsem se přepážkou na

Mož. Po skluzačce jela zrovna zrzavá holčička a moje žena zrušila mřova svou identifikační kartou. Asi nic nepochopila.

Přisouval jsem se k muži, který stál esaměle v koutě a kouřil. Když si mne všiml, začal se nervózně hrabat v kapsách.

„To je v pořádku, brácho,“ řekl a ukázal mi svůj smaltovaný odznak KSPL. Kouřil s povolením lékaře. Už nás moc nebylo. „To je v pořádku,“ řekl jsem. „Dej mi taky jednu.“

„Já myslím, že seš tajnej,“ usmál se omluvně. „Víš přece, že při kouření se odznak musí nosit veřejně a na dobře viditelném místě.“

Někdo mě prudce kopl pod koleno. Prudce a bolestivě. „Do háje...“ zařval jsem. Zařval bych vulgárněji, ale nic jiného mne nenapadlo. Zerdala na mne trol chlapec.

„Nebud spřelst, tati,“ řekl. „No tábuch, říkal jsem si v duchu. S tebou jsem to chytli. No tábuch. Ale pak jsem si všiml, že něco nehraje. Poslední písmeno kódu bylo T. A moje P. P jako Paul.“

To už se k nám řítli jakýsi kolohnat. „Tome, kde se toloušit!“ hučkal. „Já jsem přece tvůj tata.“

„Ale já chci tohohle,“ vřelil chlapec a ukazoval na „mne.“ „Ten se mi líbí.“ Kolohnat se na mne nenávisťně podíval a já čekal, že mi jednu ubolí. Pak ale mohl rukou, hadil si kluka přes rameno a uplaval k východu.

Konečně jsem se dočkal. Paulík byl tichý chlapec s mědánými vlasy a očiškovým očima. Venku jsem se zrazil s Mob. Dřela za ruku tichou holčičku s mědánými vlasy a očiškovým očima. Zřejmě synchronizovaná dodavka. Perfektní. Stejně jako barva vlasy. Já byl blondák a Mob bruneta. Světlo a tmavo, smícháno dohromady rovná se zrzavá. Bylo to perfektní.

Upřesťedí nocí mne vzbudilo světlo. U dětských postýlek stála Mob. Vyskočil jsem. „Stalo se něco?“ Ani jsem nečekal na odpověď a utíkal zkontrolovat přístroje. Ukazovaly, že je všechno v pořádku. Teplota osmáct stupňů, ozónový obal neperušený.

„Co bláznit?“

„Nepřipadá ti, že je to zvláštní?“ řekl moje žena.

„A co jako?“

„Tak se pořádně podívej.“

Podíval jsem se. Obě děti spaly. Spokojeně spaly, klidně oddechovaly, jiskřící světle ve vlasech.

„Nic?“ zeptala se. „Tak se podívej ještě jednou. Přece si musíš všimnout, že jsou jiné, ale úplně jiné, než byly ty ostatní.“

Podíval jsem se ještě jednou. Vlastně jsem se dlouho díval. A pomalu jsem začal chápat, že má vlastně pravdu.

William Acton sebou trhl. Hlasy na kruhu začaly odbíjet páncí. Podíval se na své ruce a na člověka, jenž ležel mrtvý na podlaží. Nejvíce ho ale přitahoval vlastní ruce. Až do dnešního večera to byly obyčejné ruce, které prováděly obyčejnou každodenní práci. Nyní zabily člověka.

Ne, vůbec ho nechtl zabít. Přišel si s Huxleyem pouze popovídat, přivítat se k rozumu, říci mu, že za peníze nelze koupit všechno. V jednom okamžiku se chytily kolem krku jako divoši a strkali se po pokoji, dokud neupadli. On se hned zvedl, ale Huxley zůstal na podlaží, podivně nehybný, jako kdyby chtěl hrát úlohu mrtvého v nějaké hře. Dlouho nemohl pochopit, že je skutečně mrtvý, že si při pádu roztříštil lebku a že rozhovor s ním definitivně skončil.

JAKO ZRCADLO

Ray Bradbury
Ellery Queen's Mystery Magazine
New York

Ale stalo se. Už se nedá nic napravit. Jestlipak to někdo neslyšel? Zaposlouchal se. Zvenčl sem zaznívaly běžné pozdní zvuky města. V domě nebylo ani živáčka. Věděl, že dnes večer má služebnictvo volno. Vždyť právě proto přišel, aby si s Huxleyem v kildu popovídal. Nikdo ho neviděl vcházet, nikdo ho neviděl ani odcházet. Actona nezadržely přitahovaly dveře na ulici. Odešel, utel, nikdy se sem už nevrátil. Vezme si taxi, potom pojedje vlakem, možná i nějakou lodí. Hlavní je, aby byl co nejdříve co nejdlí.

Opět se zadržal na ruce. Otočil k sobě dlaně a prohlédl si jeden prst za druhým. Zejména políťáky prstů, s malými, sotva viditelnými kresbičkami, které po všem, čeho se dotknou, zanechávají stopy.

Kdyby věděl, co se stane, vzal by si rukavice a šel by je nesundal z rukou. Ale takhle... Před očima mu definovaly předměty v tomto překrásně zařízeném domě, jichž se dnes večer dotýkal. Zdálo se mu, že slovo od slova slyší celý rozhovor, který vedl s Huxleyem.

Nejdříve palcem stákl zvonek u dveří. Otevře se dveře a bylo slyšet Huxleyův hlas:

„Ach, to jste vy, Actone!“

„Musíme si promluvit, Huxley. Je to velice důležité.“

„Nevím, o čem si máme my dva povídat... Pojdte dál!“

A tak vešel.

„Pojďme do knihovny,“ řekl Huxley.

A Acton, když vcházel, došel se dveří knihovny.

„Nenapíjeme se něčeho?“

„Můžeme.“

„Je to láhev burgundského. Tam za vámi, Actone. Poďte se mi jí, prosím. Jsem strašně unaven.“

Acton uchopil láhev a zanechal na ní a později i na sklenicích otisky.

„Mám několik starých, velmi zajímavých vydání. Podívejte se, jaké to jsou krásné vazby, Actone.“

Nechal otisky na každé z těch knih i na policích knihovny. Nyní stál a nervózně se rozhlídl kolem sebe. Byl ztracen. Otisky jeho prstů byly rozestry po celém domě.

Kousal si rty do krve. Potom rychle vytáhl kapsník, schнул se nad stůl, u něhož s Huxleyem seděl, a začal leštit jeho blyštivý lakovaný povrch. V té chvíli mu však bylo jasné, že bez rukavice bude celá jeho práce marná. Jedny otisky setel a druhé zanechal. Musel za každou cenu najít rukavice. Huxley snad má doma alespoň jedny.

S rukama v kapsích došel až do předstávk, kde stál věšák. Ale v Huxleyově kabátu žádné rukavice nebyly.

Vydal se tedy po schodech do prvního patra. Šel rychle, ale neběžel. Byl si vědom, že nesmí propadnout panice a že musí nestálé kontrolovat své nervy. Času měl dost. Bylo jen málo pravděpodobné, že někdo přijde Huxleye navštívit tak pozdě v noci. Teprve ráno v šest, jak mu sám Huxley řekl, se pro něho stává několik přátel, aby šli na lov.

S kapsníkem v ruce, aby nenechal otisky, začal Acton hledat rukavice. Otevřel zásuvky a věci z nich vyhazoval ven na podlahu. A tak jako vichřice prošel ještě pokoji, dokud konečně v osmdesáté páté zásuvce nenašel, co hledal. Byly to židivé měkké rukavice s hrubým pleteným vzorem. S uspokojením si je navlékl na ruce a pozorně zapjal. Nyní bude konečně moci setřít stopy svého pobytu v tomto domě.

Vrátil se do knihovny, klekl si na podlahu a začal ji stírat, centimetre po centimetru, dokud nebyla tak dokonale vyleštěná, že na ní krásně mohli vidět svůj oblíbený zlatý potmě. Potom došel ke stolu, oťel mu nohy a potom ještě jednou jeho již lesklou desku, potom láhev s burgundským a sklenice.

Když se protahoval, padl mu pohled na obraz v umělecky provedeném rámu, jenž visel na zdi. Vykročil k němu, ale zastavil se. „Ne, jsem si jist, že jsem se ho nedotkl,“ říkal sám sobě.

Z knihovny vedlo několik dveří. Pozorně se na ně díval, ale nemohl si vzpomenout, kterých se dotkl. „Vylástim je všechny,“ rozhodl se konečně. Potom přišly na řadu židle a křesla. Neotřel pouze opěradla na ruce, ale i sedadla.

„Křeslo, na kterém sedíte, je skutečný příklad stylu Ludvíka XVI,“ řekl mu Huxley, když vyplil sklenici. „Vyzkoušejte polstrování.“

„Neříkáli jsem k vám, abych s vámi mluvil o stáří vašeho nábytku,“ suše mu odpověděl Acton. „Přišel jsem kvůli Lilly.“

„Kvůli Lilly? Ale podívejme se!“ zvolal posměšně Huxley. „Což na ni ještě stále myslíte? Řekla mi, že se mnou přišel měsíc pojezdu do Mexika. Snad nemyslíte, že si to kvůli našim krásným očím rozmyslil?“

„Jděte k čertu! Vy i váš nábytek!“

„To je krásný nábytek, Actone. Podívejte se na to čalounění na pohovce. Dotkněte se jej.“

„Možná podvědomě cítím, že bude zavražděn,“ uvažoval Acton. „Proto mne pobízeli, abych vešel tu do toho, tu do jiného pokoje, abych se všeho dotkl: láhve, sklenice, knih, dveří, křesel.“

Když kapsníkem vyleštil všechny nábytky, v knihovně, pohled mu padl opět na obraz na zdi. „Bylo by dobře, kdybych ho

také vyleštil,“ pomyslí si a pozorně několikrát přejel kolem rámu.

Ulehčen si oddech, že všechno dobře zvládl, když si vzpomněl, že ve chvíli, kdy se pral, povallil ho Huxley na podlahu. Okamžitě vstal a pldřel se jednou rukou zdi. Ale kde to bylo?

Měl by raději ořít všechny čtyři zdi, „Hloupost,“ zvolal. „Bude lepší, když se podívám po pokojích, kde jsem byl s Huxleyem. Vím, že jsem vešel do jídelny a do kuchyně. A potom do předstávk.“

Chtl vyjít z knihovny, ale něco ho zadržovalo. S rukama v rukavicích začal kapsníkem přejíždět kolem stěn ve výř rukou. Když byl hotov, postavil se a přemýšlel. „Bylo by smělé, kdybych teď oťral i ostatní tři zdi. Takhle se to přece nemá dělat. To bych se asi úplně zbližnil.“

Bylo to však sněhl než on. Přiložil tvář až ke zdi a zdálo se mu, že vidí četné otisky. Jeden vedle druhého, jeden nad druhým. „Ale nejsou moje,“ začal křičet. „Nenechal jsem je tu já. To Huxley a jeho služebnictvo!“

Dvojnásobnou silou, která pocházela ze zlosti, začal přejíždět zdi kapsníkem, nahoru dolů, nahoru dolů. Klečel na podlaží, stoupal na špičky chodidel, poríl se, nadával, tvář měl bílou, oči červené, ústa vyschlá.

„Dvě!“ vzříkl, když se podíval na hodinky. Potom zvedl pohled k velkému lustru, spustil jej, ale okamžitě ho znovu vytáhl. Lustr ho přitahoval jako magnet. Vzal si židli, postavil ji dpropřestrá pokoje a vylezl na ni.

„Co to, proboha, dělám,“ řekl si a seskočil ze židle.

V jídelně bylo ještě na stole stříbrné nádobí, které mu Huxley chtěl za každou cenu ukázat. Acton vyleštil všechny nože, vidličky i lžičky a totéž provedl i se stříbrnými talíři na polici. Potom uviděl drahocennou broušenou vázu, s níž se mu Huxley obzvláště chlubil, a trval na tom, aby ji vzal do rukou a prohlédl si ji zblízka.

„Viděl jste někdy něco tak dokonalého?“ ptal se ho. „Jak se vám líbí to zabavení?“

Acton teď popadl vázu oběma rukama a praštil s ní o zeď.

O chvíliku později klečel na kolennou a leštil její střepe, jeden po druhém, a hlasitě vzlykal.

„Jestlipak jsou tu všechny,“ přemítal zoufale. Podíval se pod stůl, pod židle, pod křesla a s pomocí svěčky se mu podařilo najít ještě jeden malý střípek. Vyleštil ho se zvláštní pozorností, jako by to byl drahokam. Potom dal všechny střepe na stůl.

Tři hodiny! Bože, jak dlouho už je v tomtohle domě! A všechny hodiny odbíjejí čas njednou a dělají tak pekelný hluk. V přezemí bylo dvanáct a v prvním poschodí osm pokojů. Stovka židlí, šest pohovek, dvacet šest stůlů, šest rozhlasových přijímačů. Byly tři hodiny a jemu zůstávalo ještě tolik práce!

Prsty na rukou mu od usilovné práce ztuhlily, nemohl otevřít dlaně, ale pokračoval v oťráení a leštění, mechanicky, jako automat, jako robot, jeden pokoj za druhým, jeden předmět za druhým...

Našli ho na půdě v šest ráno. Dům se leskl jako zrcadlo. Nábytek, dveře, okna, nádobí – vše zářilo, svítilo, jiskřilo.

Když mu policejní úředník položil ruku na rameno, Acton právě ledkl staré, zaprášené mlince z doby občanské války, které našel v jedné křesle na půdě. Kolem něj v nepořádku ležely položené nejrůznější předměty: bedýnky, rámy od obrazů, starý dětský kočárek, dřevěný kůň, gramofon s troubou.

Když ho vyvedli na ulici, přjel Acton kapsníkem kliku u dveří a vítězně vešel do policejního automobilu. Byl si jist, že v domě nezanechal ani jediný otisk. 83